

Svenska hjärtan var en av de jobbigare svenska tvåloperorna. Sprungen ur det samhällsengagerade och "realistiska" 70-talet blottade den en svensk ångest jag liksom inte orkade med. En typ av ångest som aldrig förekommer i nutida serier som *Rederiet* eller *Skilda världar*.

När **Annelie Wallin** nu visar ett verk med titeln *Svenska hjärtan*, hos galleri **Andréhn-Schiptjenko**, är det väldigt naturligt att associera till **Carin Mannheimers** TV-serie med samma namn. Bägge visar upp en krackelerad svensk idyll, ett sönderfall, eller om man så vill, en pågående nedmontering av det svenska folkhemmet.

Själv är **Annelie Wallin** försiktig med att dra alltför långtgående paralleller med TV-serien.

– Titeln kommer sig egentligen av att jag först visade den i Danmark. Eftersom jag ville att de skulle associera till Sverige och den "vanliga" svensken var det lämpligt att anknyta till serien, som visade sig vara väldigt populär även där.

För den som följt **Annelie Wallins** utveckling är fasaden av Perstorpslaminerade köksbordsskivor en naturlig fortsättning på det hon tidigare visat. Genom att, på ett typiskt nittiotalistiskt vis, kombinera skräpig anti-estetik med subtilt raffinemang

har hon skapat sitt hittills mest övertygande verk. (Något för *Moderne museet* kanske? Efter en rundvandring i nybygget på Skeppsholmen, som verkar

Annelie Wallin

mycket lovande, går mina tankebanor ditåt och jag ser framför mig hur samlingarna skulle berikas med just detta verk).

Annelie berättar att hon till framsidan valt mörk trälaminat, istället för den kanske vanligare marmorerade ytan i ljusgrått. Detta har hon gjort för att man ska associera till skogen.

– På andra sidan ser man regelverket och bordens underreden. Nedanför, på ett golv av andra skivor, ligger bordsbenen huller om buller, som om de fallit eller huggits av. Bland bordsbenen finns en yxa och en transistorradio. Ur radion ljuder **Veckans pausfågel**, en talgoxe.

Borden har hon köpt på **Myrorna**. Eftersom de är populära tog det några månader att få ihop tillräckligt.

Svenska hjärtan: Bordsben, en yxa och Veckans pausfågel

Riktigt bra konst?

– Jag gillar den här typen av ursvenska möbler, även om de är fula.

Ja, de är ju ganska gräsliga. Jag tänker på typ *Gislaved* en lördagsförmiddag. Snålblåst och idrottsföreningens lotteri.

– Plastmuggar och runda kaffefläckar i bordskivan.

Annelie har jobbat mycket med möbler, nästan uteslutande. På **Galleri Mejan**, efter avslutad utbildning på **Konsthögskolan**, visade hon en **Ikea**-garderob invändigt klädd med bivax. På **Galleri Heland-Wetterling** visade hon en "möbelpelare".

Du använder möblerna på ett mer personligt, och i mitt tycke intressantare sätt än **Clay Ketter**, som ju också använder massproducerade möbler.

– Jag tar fasta på möblernas historia, jag söker inte det fabriksgjorda uttrycket. Möblerna är som individer.

Känner du dig hemma på dagens konstscen?

– Både och. Det är väldigt mycket video. Ibland känns det inte som om det är några installationer längre, bara data och video.

Som nästan alla hennes kollegor är det svårt för **Annelie** att överleva enbart på konstskapandet. Det räcker inte med att vara ambitiös och begåvad; man ska även ha tur, armbågar och förmåga att vara på rätt ställe vid rätt tidpunkt.

Annelie har visserligen haft framgång men ändå arbetat som kontorist. Till våren ska hon, en vecka i månaden, jobba som lärare i skulptur på **Birkagården**.

Är det kul att vara konstnär?

– Det är väldigt olika. Ibland är det askul, när man får idéer är det det bästa som finns. När man inte får idéer, eller kör fast, är det en stor pina.

Är din konst personlig?

– Första utställningen berörde min personliga historia mer än nu. Jag är ju uppvuxen i folkhemmet och jag har så att säga blivit den jag är tack vare att det funnits så mycket möjligheter; utbildningar och olika verksamheter, allt det som i dag tagits bort. Naturligtvis finns det ett politiskt budskap i verket, någon slags problematisering av dagsläget.

Är konstkritiken viktig?

– Det beror på. Ibland sägs det ingenting, det är bara ord. Eller också används ens egen konst för att illustrera konstkritikerns egna teorier.

För att inte tala om alla dessa kuratorer som temautställningarnas heliga namn använt konstverk och konstnärer för att framhäva sig själva.

– Temautställningarna blev onekligen lite tjatiga mot slutet.

Är konstkritiken viktig för din konstnärliga utveckling?

– Ja, ibland, men jag tror ändå att den är viktigast för kariären. Självklart blir man urlagd för att det skrivs något.

Konstnärer som betytt något för dig?

– **Ilya Kabakov**, **Jessica Stockholder** – hennes förhållningssätt till grejer tycker jag är härligt. Jag tyckte också mycket om **Nahum Tevets** installation på **Magasin 3**.

DAN BACKMAN

Annelie Wallin, Galleri Andréhn-Schiptjenko, Stureparken 1.